

[Birthe Nielsen]

og tydeligt af regeringens forslag, at man ikke igen vil dispensere yderligere i 1985. Man vil tage det op til revision, og det vil SF ikke under nogen omstændigheder være med til.

Aase Olesen (RV):

Inden man giver sig i lag med at debattere de forskellige løsninger på børnetandplejens struktur og karakter, kan det måske være på sin plads at slå fast, hvad vi alle herinde, alle 179 inkl. hr. Egon Jensen, er enige om. For det første er vi enige om, at forebyggelse og behandling af tandsygdomme hos børn til og med det 16. år er et samfundsanliggende, og at den skal være gratis for forældrene. For det andet er vi enige om, at der i kommunerne skal føres en omhyggelig kontrol med alle børn og iværksættes opsøgende foranstaltninger, såfremt barnet ikke kommer til de halvårslige tandeftersyn. For det tredje er vi enige om, at der fra centralt hold skal føres tilsyn med, om børnetandplejen i de enkelte kommuner fungerer efter hensigten. Og for det fjerde er vi derudover formentlig også enige om, at honorering for udført børnetandpleje skal aftales mellem organisationerne og det offentlige.

Dette er i virkeligheden en meget stor enighed, når man betænker, at den strækker sig fra VS over samtlige andre partier til fremskridtspartiet. Kernen i det problem, vi diskuterer her i dag, er derfor alene spørgsmålet om, hvor denne offentlige børnetandpleje skal foregå, nemlig om den skal foregå på kommunale skoletandklinikker eller på privatejede tandklinikker.

Om lovforslag nr. L 90, fremskridtspartiets forslag, kunne jeg have lyst til at gentage, hvad jeg tidligere har sagt om et lignende forslag, nemlig at vi nærmest må betragte det som spild af skatteyderpenge nu at rive grundlaget væk under den kommunale planlægning, der allerede er foregået på området op gennem 1970'erne. Om de mange beregninger og skemaer, som ledsager fremskridtspartiets forslag, skal jeg blot generelt sige, at vi i denne sag skal være overordentlig forsigtige med at slå om os med udgiftstal og sammenligninger, ikke mindst når man som her opererer med udgifter frem til og med 1981.

Det radikale venstre afviser lovforslag nr. L 90, men det betyder naturligvis ikke, at vi

ikke vil være med til i udvalget at behandle forslaget forudsætninger, som jo også har betydning for de to andre forslag, vi har til behandling i dag.

Da folketinget i juni 1976 vedtog de ændrede regler for dispensationstandplejen, som var foreslået af det radikale venstre, beklagede jeg, at det skulle ske med et beskedent flertal og imod regeringens stemmer. Det er af mange grunde betænkeligt, at en sådan sag skal afgøres ved kampafstemning, dels fordi det i kommunerne skaber berettiget tvivl om ordningens gyldighed på længere sigt, dels fordi der meget let kan opstå problemer for den pågældende minister, når han skal udforme retningslinjer for en ordning, han selv og hans parti har vendt sig voldsomt imod.

På begge områder har mine bange anelser slået til. Kommunerne har med rette beklaget sig over den usikkerhed, bestemmelsen giver i den langsigtede planlægning, og jeg ser det som en meget væsentlig opgave at vi, når vi rejser på sommerferie i år, har fjernet denne usikkerhed.

Hvad cirkulæret angår, tillader tiden ikke her ved første behandling, at jeg går i detaljer, og jeg skal derfor blot varsle, at jeg under udvalgsarbejdet ønsker vurderet, i hvilken grad cirkulæret er i overensstemmelse med den lovtæst, der blev vedtaget den 4. juni 1976, ligesom vi fra radikal side ønsker belyst, hvorledes afslag og tilladelser til at køre dispensationsordningen er administreret over for de enkelte kommuner.

Inden jeg vender mig til de to forslag, som er fremsat af henholdsvis venstre og regeringen, skal jeg for en sikkerheds skyld slå fast, hvad der er det radikale venstres hovedhensyn i denne sag, nemlig for det første effektiviteten af børnetandplejen, og det vil sige spørgsmålet om at få alle børn med, og for det andet en række kommuners ønske om en fleksibel børnetandplejeordning afpasset efter lokale forhold.

Lad mig understrege, at det økonomiske ikke har spillet nogen rolle i vor stillingtagen. Vi er nemlig temmelig overbevist om, at en effektiv børnetandpleje vil koste nogenlunde det samme, uanset hvordan man organiserer den. I modsat fald ville det være et politisk spørgsmål at bringe den sag i orden.

Endelig tog vi i 1976 direkte afstand fra venstres argumenter om at beskytte den pri-